

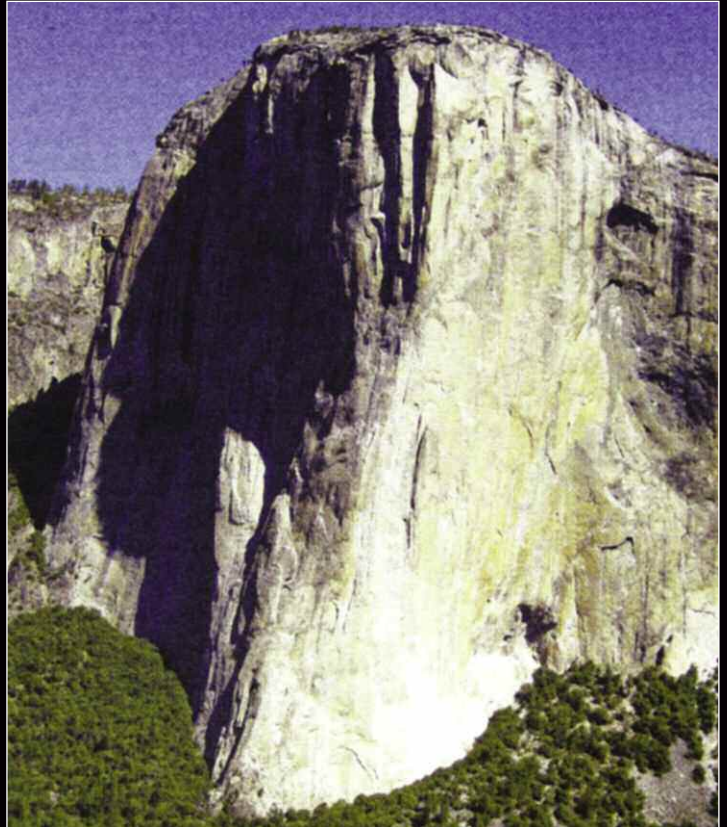
Κείμενο: ΑΛ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Φώτο: Περιοδικό «Climb», «Vertical», «Climbing».

Nose Νέο ρεκόρ χρόνου

Οι Sean Leary και Dean Potter, κατάφεραν εκ νέου να σπάσουν τα χρονόμετρα στη μυθική Nose (VI, 5.9, C1, 31 σχοιινίες) καταφέροντας να βγουν στο τέλος της διαδρομής στον εκπληκτικό χρόνο των 2 ωρών, 36 λεπτών και 45 δευτέρων, καταρρίπτοντας στις λεπτομέρειες, τον προηγούμενο χρόνο, που στις 12 Οκτωβρίου του 2008, είχαν καταφέρει οι Hans Florine και Yuji Hirayama. Η διαδρομή πλέον τείνει να εξελιχθεί σαν το μεγάλο στοίχημα στην αναρρίχηση ταχύτητας, ανάμεσα στους κορυφαίους αναρριχητές, έχοντας χτίσει ένα ισχυρό κλίμα ανταγωνισμού μεταξύ τους. Το μόνο που μένει, είναι να δούμε πλέον, αν γίνεται να έχουμε ακόμη καλύτερες επιδόσεις στο μέλλον, πράγμα που θα εξωθήσει το επίπεδο των αναρριχητών που θα δοκιμάζουν, σε εξωπραγματικά όρια.

H El Capitan (Yosemite).

El Cap Ο Houlding ελευθερώνει project 9 χρόνων

Μετά από 5 σοβαρές προσπάθειες στα τελευταία 10 χρόνια, ο Leo Houlding κατάφερε να ολοκληρώσει άλλη μια μεγάλη νέα ελεύθερη γραμμή στην El Capitan, μαζί με το σχοινοσύντροφό του Jason Pickles. Η επιτυχία ήρθε με σκληρό τρόπο, αφού χρειάστηκαν 6 μέρες πάνω στο μονόλιθο της El Cap, από τις οποίες οι 3 ήταν μια απεγνωσμένη αναμονή στο έλεος μιας βιβλικής καταιγίδας που ξεδιπλώθηκε γρήγορα και κράτησε για τα καλά πάνω από την κοιλάδα. Η διαδρομή (το όνομα αυτής The Prophet) κινείται στο δεξί άκρο της ορθοπλαγιάς, υπερσκελίζοντας την Bad to the Bone, πριν διασταυρωθεί και με τη Secret Passage για 15 μέτρα. Για το τέλος μοιράζεται τις 4 τελευταίες σχοιινίες, με την Eagles Way. Στη διαδρομή υπάρχουν πολλά ενδιαφέροντα πράγματα, όπως οι 3 πρώτες σχοιινίες στο 5.12 που ασφαλίζονται πενιχρά, οι τρεις επόμενες, μεγάλες και σοβαρές σχοιινίες στο 5.13, με μεγάλα ψυχοφθόρα run out, και βέβαια μια σχοιινιά 5.13b (8a) με μόλις 6 βύσματα στα 45 μέτρα. Το πραγματικό crux της διαδρομής όμως είναι μια τραβέρσα 25 μέτρων, που απαιτεί μια κίνηση dyno 2,5 μέτρων, με την ασφάλεια αρκετά μακριά σου. Η διαδρομή αυτή, αποτελεί ένα σπουδαίο κατόρθωμα, ένα από τα σπουδαιότερα στην κοιλάδα του Yosemite τα τελευταία χρόνια. Όπως είπε και ο ίδιος ο Houlding, στη Lisa Cook (πρώην παραγωγό του BBC) μια πρώτη ανάβαση στην El Capitan, αποτελεί το απόλυτο επίτευγμα στην αναρρίχηση βράχου και εμείς το καταφέραμε στο καλύτερο δυνατό στυλ.

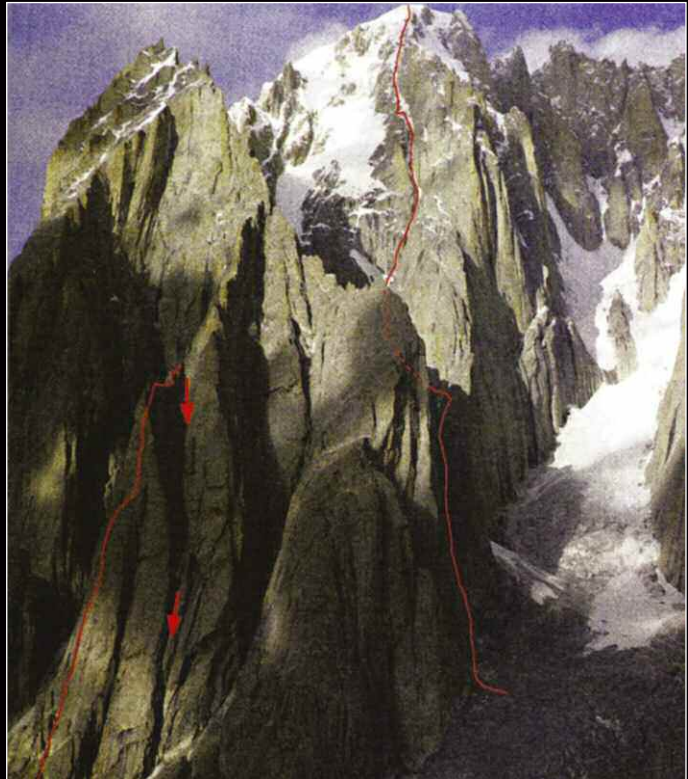
Silvia Vidal Οι 25 μοναχικές μέρες της

Η Silvia Vidal, ίσως η καλύτερη γυναικεία παρουσία στην αναρρίχηση big wall και σκληρών τεχνητών, έφτασε στην κοιλάδα Kinnaur στο Himachal Pradesh (Ινδία) στις αρχές Αυγούστου, μόνο με τον εξοπλισμό της, μια φωτογραφία και ένα χάρτη, για την ορθοπλαγιά που σκόπευε να σκαρφαλώσει. Με εφόδια 18 ημερών, φιλοδοξούσε για μια πρώτη ανάβαση, με έντονο το αίσθημα της μοναξιάς, το οποίο και αναζητά στις αναρριχησίες της. Σύμφωνα με το τυπικό της στυλ, παρέλειψε ράδιο, δορυφορικό τηλέφωνο και GPS, για να μην έχει τη δυνατότητα επικοινωνίας με τον έξω κόσμο και μέσα στον επόμενο μήνα, βίωσε την απομόνωση, την απελπισία και ένα κατά διαστήματα απαίσιο καιρό, καθώς άνοιγε αργά τα κάθετα βήματά της, πάνω στην 1000 μέτρων ορθοπλαγιά, δημιουργώντας τη Naufragi (A4+, 6a+). Αφού φεξάρωσε τις τρεις πρώτες σχοιινίες, έκοψε τους δεσμούς με το έδαφος, παίρνοντας εφόδια για 18 μέρες και συμπλήρωσε 25 μέρες συνεχούς προσπάθειας, ανοίγοντας μια πολύ σοβαρή διαδρομή, κινούμενη στα όρια της υποθερμίας, της εξάντλησης και της οριακής ψυχολογίας, σε κάποια ζόρικα τμήματα, που ο τοίχος, έμοιαζε να μην δίνει τη δυνατότητα για προώθηση. Τελικά τα κατάφερε, καταφέροντας μια από τις καλύτερες (αν όχι την καλύτερη) μοναχικές γυναικείες αναβάσεις, που έχουν γίνει στις ορθοπλαγιές του πλανήτη, και μάλιστα σε ένα ιδιαίτερο ολιγαρκές στυλ, που θα ζήλευαν πολλοί άνδρες, κορυφαίοι αναρριχητές.

Pakistan νέες διαδρομές

Τον Αύγουστο, οι Ρώσοι Vjacheslav Ivanov και Oleg Koltunov, σκαρφάλωσαν μια νέα διαδρομή στη Δυτική ορθοπλαγιά του K7 West (6858μ) στην κοιλάδα Charakusa του Πακιστάν. Οι Ιταλοί Lorenzo Angelozzi και Daniele Nardi, στην ίδια ορθοπλαγιά, άνοιξαν με τη σειρά τους 8 νέες σχοινίες, με δυσκολίες VII+ και A2/3 (270 περίπου μέτρα) πριν μια κατολίσθηση καταστρέψει το portaledge τους. Η προσπάθειά τους κράτησε 10 μέρες. Χωρίς να πτοηθούν, μετέφεραν την ενέργειά τους στο γειτονικό Farol West (6370μ) και στη Δυτική ορθοπλαγιά του, όπου άνοιξαν την Telegraph Road (M4+, WI 4, 5c/6a 900μ). Όλα αυτά σε μια... επίθεση 32 ωρών από το base camp. Αργότερα οι ίδιοι, σκαρφάλωσαν και την Open Eyes (IV, WI 5, M5, UIAA V+, 400μ) στο βράχινο σπηρούνι, που στηρίζει τη βάση της Νοτιοδυτικής κόψης του Farol West, το οποίο και ονόμασαν Punta Margherita. Στην Nangma Valley, οι Πορτογάλοι Leoroldo Faria, Rui Rosado, Ana Silva και Bruno Gaspar, άνοιξαν την off- Dido (7a+, 550μ) στο Babar Wall. Δυστυχώς 2 σχοινίες πριν το τέλος, μια απρόσμενη πτώση 12 μέτρων, από κρήνη που έσπασε, κόστισε τον τραυματισμό του Faria, και το άδοξο τέλος του ταξιδιού τους.

To K7 West (6858μ.)

Kurt Albert Ένας μεγάλος έφυγε

Ο Kurt Albert έμεινε περισσότερο γνωστός, στους περισσότερους για τον όρο του red point που εισήγαγε, με την πρακτική του, να ελευθερώνει μεθοδικά, διαδρομές που είχαν ανοιχτεί τεχνητά και στη συνέχεια να μαρκάρει τη βάση της διαδρομής, με μια κόκκινη τελεία. Αλλά η κληρονομιά του, είναι σίγουρα οι διαδρομές σταθμοί, που άνοιξε σε όλες τις ηπείρους. Διαδρομές που ξεχωρίζουν, κυρίως για το γεγονός ότι ήταν οι πρώτες αλπικές διαδρομές που ανοίχτηκαν σε μεγάλο υψόμετρο, με οριακή δυσκολία, τη δυσκολότερη που είχε σκαρφαλωθεί ως τότε στα ψηλά βουνά του κόσμου. Η εντυπωσιακή λίστα του, περιλαμβάνει διαδρομές, όπως η Eternal flame (7b, A2) στο Trango Tower, μια διαδρομή βράχου μεγάλου υψόμετρου, που διέυρνε το όριο της σκληρής αναρρίχησης στα Ιμαλάια, η Riders on the Storm (7b, A2) στην ανατολική ορθοπλαγιά του Central Tower του Paine και η Royal Flush (7c, A2) μια διαδρομή 44 σχοινιών, στην ανατολική πλευρά του Fitz Roy. Σε απομονωμένα περιβάλλοντα, χρησιμοποιούσε μόνο τα απλά μέσα, που μπορεί να χρησιμοποιεί ο άνθρωπος με τη φυσική του δύναμη, ταξιδεύοντας με τα πόδια, με kayak, ή ιστιοπλοϊκά. Η ειρωνία, που πολλές φορές συνοδεύει αυτούς τους μεγάλους αναρριχητές, είναι ότι σκοτώθηκε από πτώση 20 μέτρων, στη via ferrata Hohenglucksteig, κοντά στο Hershbruck. Ήταν 28 Σεπτεμβρίου και ήταν 56 ετών.

Παρέχεται πιστοποιητικό από την
Rescue 3 International

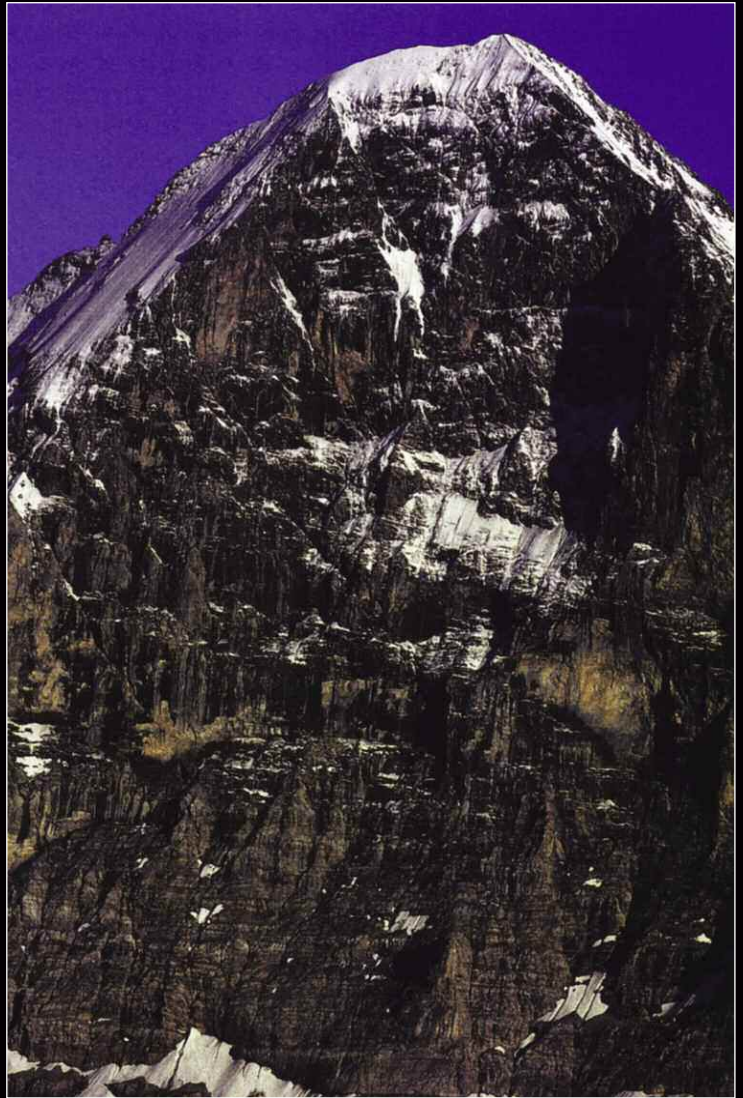
Η ΜΕΤΑΒΑΣΗ, αντιπρόσωπος της Rescue 3 International, του μεγαλύτερου διεθνούς εκπαιδευτικού οργανισμού διάσωσης, πραγματοποιεί σχολές για αντιμετώπιση καταστάσεων σε άγρια νερά, πλημμύρες, χειμάρρους κ.α. Απευθύνονται σε:

- Πυροσβεστική Υπηρεσία
- Ομάδες διάσωσης
- Ελληνική Αστυνομία
- Ελληνικό Στρατό
- Ναυαγοσώστες
- Οδηγούς Rafting
- Εκπαιδευτές Kayak
- Συνοδούς καταβάσεων

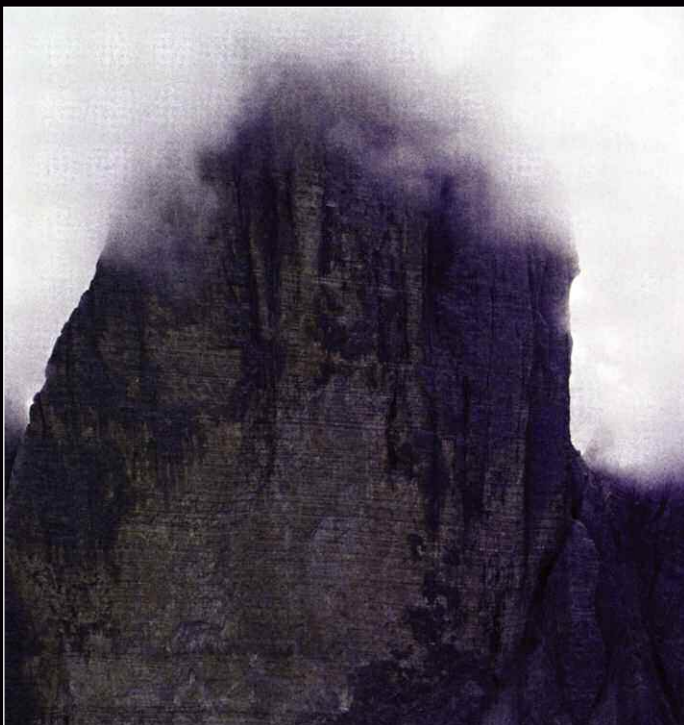
Υπεύθυνος: Γιάννης Χολέβας | <http://www.rescue3.gr> & giannis@rescue3.gr
τηλ. 6944 656029 | Μετάβαση - Rescue3 gr T.Θ 72541 - 164 10 Αθήνα

Eiger

Η μυθική βορεινή του Eiger, όπως φαίνεται, θα συνεχίζει να εμπνέει για αρκετό καιρό ακόμη, τους κορυφαίους ορειβάτες, στο να δοκιμάσουν σε κάποιες από τις ονομαστές διαδρομές του παρελθόντος, σε ονειρεμένο στυλ. Κάπως έτσι σκέφτηκαν και οι γνωστοί δρόστες της ορθοπλαγιάς, Robert Jasper και Roger Schaeli, οι οποίοι έγραψαν ιστορία, καταφέροντας να σκαρφάλωσαν τελειώς ελεύθερα τη θρυλική John Harlin diretissima (ED4 1800μ) ανάμεσα στις 20-23 Σεπτεμβρίου, σε καθαρό αλπικό στυλ. Η διαδρομή απέκτησε μυθικές διαστάσεις, όταν στο άνοιγμά της, το Φεβρουάριο του 1966, ο διάσημος Αμερικανός αλπινιστής John Harlin, βρήκε το θάνατο, ψηλά στην ορθοπλαγιά, όταν κόπηκε το φθαρμένο σχοινί που ζούμαρε, με αποτέλεσμα να βρεθεί 1200 μέτρα χαμηλότερα, στη βάση της ορθοπλαγιάς. Οι υπόλοιποι ορειβάτες (μεγάλα ονόματα της εποχής, όπως οι Bonington, Haston, Kor, Hupfauer) συνέχισαν και βρέθηκαν στην κορυφή 3 μέρες μετά, ολοκληρώνοντας τη διαδρομή στο όνομά του. Οι Jasper και Schaeli, κατέφτασαν στη βάση της ορθοπλαγιάς, στα τέλη Σεπτεμβρη, προτιμώντας να δώσουν τη μάχη τους, χωρίς το κρύο του χειμώνα, ή τη ζέστη και τις κατολισθήσεις του καλοκαιριού. Τα κατάφεραν μια χαρά, χρησιμοποιώντας τις ασφάλειες που είχαν αφήσει οι ανοιξαντες 44 χρόνια πριν (σκουριασμένα αναξιόπιστα καρφιά) με την προσθήκη μερικών νέων καρφιών και ενός σύγχρονου σετ παραδοσιακής ασφάλισης (Stoppers- friends). Σκαρφάλωσαν τη διαδρομή εντελώς ελεύθερα, με σχοινιές 7a σε βράχο και M8 σε μεικτά. Ο Jasper, είχε δοκιμάσει 4 φορές στη διαδρομή, τις τελευταίες δύο δεκαετίες. Ένωσε πολύ εκτεθειμένος, όταν σκαρφάλωνε στη σχοινιά όπου ο Harlin, είχε τη μοιραία πτώση το 1966, καθώς είχε επηρεαστεί από την τραγωδία και οι σκέψεις του ρίσκου και των δικών του ανθρώπων, ήρθαν έντονα στο μυαλό του. Ήταν, σύμφωνα με τον ίδιο, η πιο έντονη, συναισθηματικά φορτισμένη αναρρίχηση της ζωής του.

Η μυθική βορεινή ορθοπλαγιά του Eiger.

Cima Grande

Ο νεαρός Βρετανός Rich Simpson (ότι καλύτερο έχει να παρουσιάσει στην sport climbing σκηνή, η Βρετανία τα τελευταία χρόνια - μαζί με τον Steve Mac Clure βέβαια) φανερά εμπνευσμένος από τα φοβερά σόλο του Ueli Steck, έστρεψε την προσοχή του στις μεγάλες κλασικές βορεινές των Άλπεων και κατάφερε να έχει ένα πολύ πετυχημένο καλοκαίρι, στις ορθοπλαγιές των Δολομιτών. Αφού πρώτα σκαρφάλωσε με τη μία, διαδρομές όπως την Hasse-Brandler (7a+ 500μ) στην Cima Grande και την The Fish (7b+ 850μ) στην Marmolada, επέστρεψε στην Cima Grande για την Hasse-Brandler, αυτή τη φορά για μια ανάβαση χωρίς σχοινοσύντροφο και σχοινί. Τα κατάφερε μια χαρά και πολύ γρήγορα και αυτό του άνοιξε την όρεξη για περισσότερα, αφού δοκίμασε και στην Panaroma (8c) του Alex Huber στην γειτονική Cima Ovest. Κατάφερε να ελευθερώσει όλες τις crux σχοινιές, αλλά έχασε την ολοκληρωμένη συνεχόμενη προσπάθεια της διαδρομής, εξαιτίας του άσχημου καιρού. Η Hasse-Brandler έχει ξαναγίνει στο παρελθόν free-soilo, από το μεγάλο Alex Huber, ο οποίος όμως είχε περάσει 5 μέρες εξάσκησης και γνώσης στη διαδρομή. Το σόλο του Simpson, ύστερα από μια μόνο ανάβαση στη διαδρομή, επιδεικνύει το επίπεδο, που ήδη έχει πιάσει στις μεγάλες διαδρομές, ο ταλαντούχος νεαρός αναρριχητής, αλλά όπως λέει και ο ίδιος, αυτές οι αναβάσεις του στους Δολομίτες, είναι απλά η προετοιμασία για τα επόμενα μεγάλα σχέδιά του στις ορθοπλαγιές.

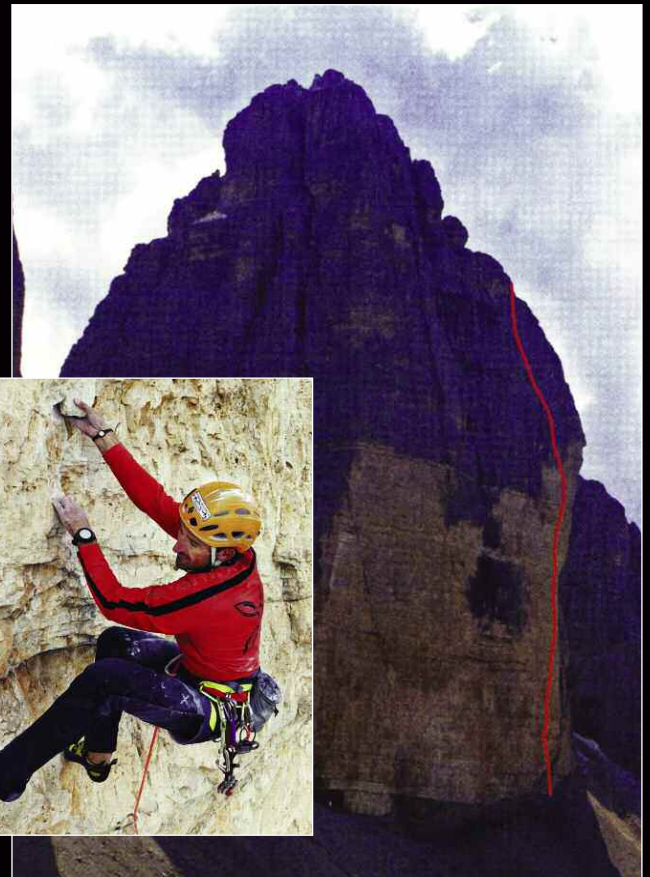
Η Cima Grande.

Cima Ovest di Lavaredo

Μέχρι τον Αύγουστο του 2009, οι Kurt Astner και Christophe Hainz, δύο από τους πιο δραστήριους αναρριχητές στους Δολομίτες, είχαν ανοίξει ήδη την 4η διαδρομή τους, σαν σχοινοσυντροφιά, στους περίφημους τοίχους του Lavaredo. Στις 3 Ιουλίου φέτος, ο Astner κατάφερε να ελευθερώσει ολόκληρη την Pressknodel (το όνομα της διαδρομής), πράγμα που κατάφερε μόλις δυο μέρες μετά και ο Hainz. Η διαδρομή τους κινείται στα αριστερά του Srigolo Degli Scoiattoli, και ασφαλίζεται μόνο με τα απολύτως απαραίτητα βύσματα, όπως είναι σήμερα η γενική τάση στις ορθοπλαγιές των Δολομιτών. Η διαδρομή καλύπτει 400 μέτρα, σε 14 σχοινιές, με δυσκολίες 6a+, 7b, 7b, 7a+, 7c, 6c, 7a, 6b, 6a και ανοιγμένες με ένα στυλ ιδιαίτερα παραδοσιακό, το οποίο δένει με το στίγμα της υψηλής δυσκολίας, που απαιτούν οι διαδρομές αυτής της ορθοπλαγιάς. Παρά τα υψηλά βαθμολογικά νούμερα, αυτό το καλοκαίρι η Cima Ovest, είδε επαναλήψεις σε δύο από τις σκληρότερες διαδρομές της. Αυτές του Alex Huber. Η Bellavista (8c) από τον David Lama, και η Pan Aroma (8c) από τον Hans Jorg Auer και λίγο μετά τον Iker Pou.

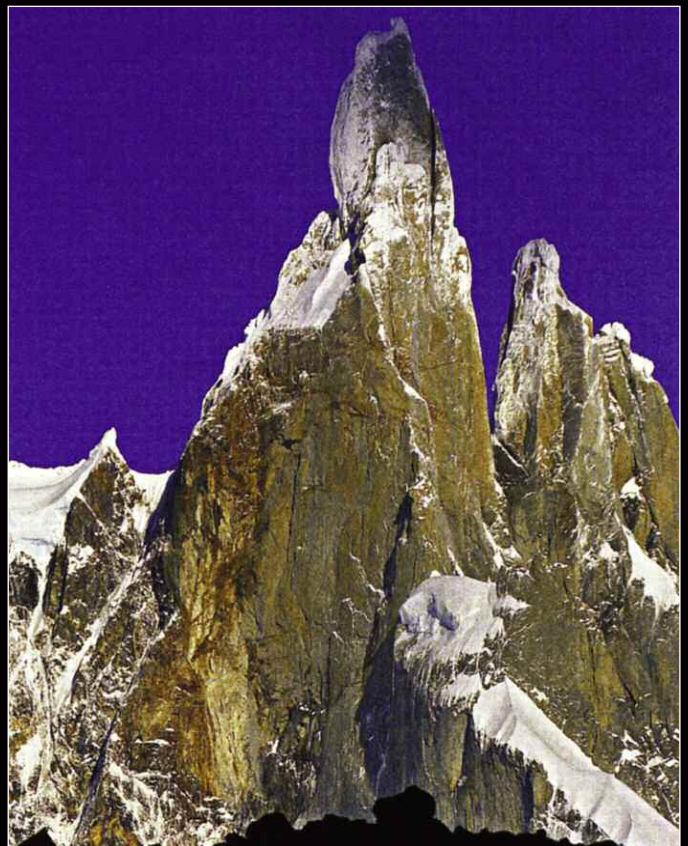
Ο Kurt Astner στην Pressknodel στη Cima Ovest.

Η Cima Ovest, με χαραγμένη την Pressknodel.

Cerro Torre

Τίποτε δεν είναι πιο ελαστικό από τα ήθη. Από την άλλη, το μυθικό Cerro Torre, απασχολεί τα αναρριχητικά ήθη, με ένα μοναδικό τρόπο τα τελευταία 60 χρόνια. Έτσι έγινε και το φετινό χειμώνα, όταν ο νεαρός ταλαντούχος Αυστριακός David Lama, είχε την ιδέα να σκαρφαλώσει ελεύθερα την Compressor Route. Η ιδέα αρχικά ήταν εμπνευσμένη, αλλά το project να κινηματογραφηθεί η ανάβαση, δημιούργησε ένα τεράστιο πρόβλημα. Ήταν απαραίτητη η ασφάλιση του συνεργείου που θα τραβούσε την ταινία, και αυτό οδήγησε στην τοποθέτηση 60 επιπλέον βυσμάτων, στα ήδη 450 που είχε τοποθετήσει ο Cesare Maestri, το 1970, στο άνοιγμα της ιστορικής αυτής διαδρομής. Όμως ο απρόβλεπτος καιρός της Παταγονίας, έκανε αδύνατη την προσπάθεια, η οποία αναβλήθηκε για την επόμενη χρονιά. Η αποστολή τα μάζεψε και έφυγε, αφήνοντας στην ορθοπλαγιά τα επιπλέον βύσματα της ντροπής. Βύσματα που άνοιξαν την όρεξη σε πολλούς, οι οποίοι βρήκαν την ευκαιρία να δοκιμάσουν την τύχη τους, υπό προϋποθέσεις πια, στο Cerro Torre. Έχουμε όμως και την περίπτωση άλλων αλпинιστών, όπως του Josh Warton και του Zak Smith, οι οποίοι κατάφεραν μια εκπληκτική ανάβαση της διαδρομής το 2007, χρησιμοποιώντας τα βύσματα του Maestri, μόνο στις τελευταίες 4 σχοινιές πριν την κορυφή και ενώ σκαρφάλωναν μέσα σε μια εξελισσόμενη καταιγίδα. Το επίπεδο της ελεύθερης αναρρίχησης στη διαδρομή, δεν ξεπερνά το 6b / 6b+, όχι κάτι εξαιρετικό για τα σημερινά δεδομένα. Το ερώτημα γεννήθηκε απευθείας. Πρέπει να αφαιρέσουμε τα βύσματα και να επαναφέρουμε τη Νοτιοανατολική κόψη του Cerro Torre, στην αρχική της κατάσταση. Η απάντηση είναι ότι η διαδρομή Maestri, είναι η πλέον ιστορική, δημοφιλής και ελκυστική διαδρομή στο Cerro Torre. Επιπλέον είναι ένα κομμάτι της ορειβατικής ιστορίας και πρέπει να μείνει όπως έχει. Αυτό που πρέπει να γίνει, είναι να παραμείνει το βουνό ανέγγιχτο από επεμβάσεις, που θα αλλάξουν το χαρακτήρα και τη σοβαρότητα, που όλοι νιώθουν, όταν προσεγγίζουν την άγρια αυτή περιοχή για να σκαρφαλώσουν. Ο David Lama είναι ακόμη νέος. Αν θέλουμε η νέα γενιά αναρριχητών, να σέβεται τα ήθη και το περιβάλλον των βουνών, πρέπει πρώτα οι παλιότερες γενιές, να ξεκαθαρίσουν τις δικές τους πράξεις. Τάδε έφη Claude Garden, ο συντάκτης του Γαλλικού Vertical, για τα πρόσφατα γεγονότα στο Cerro Torre.

Το μυθικό Cerro Torre